

og er der Tale om mere udviklede Forhold som f. Eks. Indtræden i et større Interesseskab, maa Modtageren af Tilbudet efter Omstændighederne kunne have Krav paa en ret lang Overvejelsestid. Da det saaledes i saa høj Grad vil bero paa Retshandelens Art og forøvrigt ogsaa paa andre konkrete Forhold, saasom Parternes indbyrdes Forretningsforbindelse, hvor lang Overvejelsestid Modtageren af Tilbudet bør have, har man i Udkastet benyttet det ret vage Udtryk „rimelig Betænkningstid“, der giver Mulighed for en mildere eller strengere Fortolkning, efter som de konkrete Forhold kræve det ene eller det andet.

De tre nævnte Led i den legale Akceptfrist have ikke hver for sig selvstændig Betydning, men indgaa kun som Momenter, der maa tages i Betragtning i det større Hele, den samlede Akceptfrist. Bliver f. Eks. Tilbudet forsinket undervejs, kan Modtageren indvinde den spildte Tid ved kortere Betænkningstid eller ved f. Eks. at benytte Telegrafen til Befordring af Svaret i Stedet for Posten.

I Forbindelse med de givne Regler om Beregningen af den legale Akceptfrist havde man paatænkt at søge at fastslaa Betydningen af indtræffende Helligdage for Beregningen af Akceptfristen. Dette har man dog ment at maatte opgive, da der selv i Handelsforhold ikke synes at have uddannet sig blot nogenlunde bestemte Anskuelser om Helligdages Betydning i den nævnte Henseende. Her hjemme synes der nærmest at være Tilbøjelighed til at antage, at den Omstændighed, at der indtræffer Helligdage indenfor det Tidsrum, Akceptfristen ellers vilde løbe, som Regel er uden Betydning for Akceptfristens Længde, dog at Modtageren af et Tilbud, hvori Frist for Svar ikke er fastsat, som oftest maa have Ret til paa Grund af Helligdage paa hans Plads at vente med Svar til den første Søgnedag efter disse, men man har dog ikke ment at kunne fastslaa dette som Lovregel.

Er Tilbudet gjort i Telegram, vil der efter almindelig Opfattelse oftest heri ligge

en Opfordring til Modtageren om at svare særlig hurtigt. Hvor hurtigt Svaret skal afgives, vil imidlertid i saa høj Grad afhænge af de konkrete Forhold og Koutumer paa de forskellige Pladser og indenfor de enkelte Brancher, at man ikke har set sig i Stand til at bestemme noget nærmere herom. En Frist af 24 Timer vil saaledes ofte være altfor lang; men i andre Tilfælde, navnlig paa meget store Afstande, og hvor det drejer sig om større Forretninger, vil en saadan Frist ikke være lang nok. Derimod har man ment i sidste Punktum i § 3, 1ste Stykke at burde fastslaa, at naar Tilbudet er gjort i Telegram, skal Antagelsen sendes telegrafisk, hvis den ikke paa anden Maade kommer lige saa tidligt frem. Dette vil formentlig stemme med sædvanlig Opfattelse, ogsaa forsaa vidt angaar Tilføjelsen om anden Befordringsmaade. Naar Svaret blot naar frem i rette Tid, maa det overhovedet som Regel være ligegyldigt, hvilket Befordringsmiddel man benytter. Meningen med Udtrykket „ligesaa tidligt“ er ikke, at Svaret altid netop skal komme frem senest paa samme Klokkeslet, som et Telegram vilde være ankommet. Naar f. Eks. et Svar, der skal sendes til en Forretningsmands Kontor, med Posten først kan ankomme Kl. 9 $\frac{1}{2}$ om Morgenen, medens det med Telegrafen kan være der allerede Kl. 8, vil Benyttelsen af Posten være tilstrækkelig, naar Kontoret dog ikke er aabent før Kl. 10.

Endelig bestemmer § 3, 2det Stykke i Tilslutning til, hvad der er udtalt i andre Lovgivninger, f. Eks. den tyske borgerlige Lovbog § 147, 1ste Stykke, og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 4, at Tilbud, som fremsættes mundtlig uden at give Frist for Antagelse, maa antages straks. Under mundtlige Tilbud maa indbefattes Tilbud i Telefon, hvilket udtrykkelig er angivet i de to nævnte fremmede Love. Dette har Kommissionen imidlertid anset for saa selvfølgeligt, at man ikke har fundet Anledning til udtrykkelig at fremhæve det i selve Lovteksten. Som det vil ses, er der ikke her indrømmet